

Ваксини и имунизации

Имунизациите - ефикасни ли са те действително?

В медицината и изобщо в здравната култура един от най-вредните, но за съжаление пуснал дълбоки корени митове, е този за предпазния характер на масовите имунизации. На медицинската професия и на обществеността от десетилетия се внушава, че те са главният фактор, допринесъл за намаляването и изчезването на определени инфекциозни болести и единствен метод, чрез който може да се извършва ефикасна профилактика в тази насока и дори да се подобри

здравето на човечеството като цяло. Както обаче сами виждаме, такова нещо не става, дори напротив - появяват се нови, и то още по-сериозни инфекциозни болести и се увеличава броят на хората с хронични заболявания.

Ефикасни и оправдани ли са действително ваксинациите? Ще ви представя някои факти, за да прецените сами.

Трябва да се знае, че епидемиите следват определени цикли на поява, развитие и затихване, които не се влияят от имунизациите. Според Британската асоциация за напредък в науката честотата на детските болести е намаляла с около 90% за периода между 1850 и 1940 г., като това се свързва с подобрените условия на живот и хигиена още преди навлизането на задължителните масови имунизационни програми.

Смъртността от морбили например е била снижена с 97% още преди въвеждането на съответната ваксина. Във Великобритания епидемиите и смъртността от полиомиелит, които достигнали своя връх през 1950 г., са намалели с 82% до 1955 г., когато се въвежда полиомиелитната ваксина. Но интересното е, че в Европа, в която въобще не са провеждани масови ваксинации срещу едра шарка и полиомиелит, епидемиите заглъхват по същото време.

Според публикация на Американската асоциация за напредък в науката в "Сайънс 86": "Европейските страни са изкоренили полиомиелита, без да ваксинират всички хора. Във Финландия например само една част от населението е било ваксинирано, но заболяването е изчезнало."

Дори СЗО признава, че в страните от третия свят честотата на заболелите и смъртността нямат пряка връзка с провежданите имунизации, а с хигиената и храненето!

Данните, отразени в доклада на д-р Кристин Севърин на една медицинска конференция, състояла се в Дейтън, Охайо, през ноември 1993 г., показват, че през 1989 г. почти три четвърти от докладваните случаи на морбили (дребна шарка) в щата са били при ваксинирани хора, като 80 % от тях са били при лица над 14-годишна възраст. При преглед на 1600 случая на морбили в Квебек, Канада, между януари и май 1989 г. се установява, че 58% от разболелите се деца са били ваксинирани. Американските центрове за контрол и профилактика на заболяванията (СОО) съобщават за случаи на заболели в 100% ваксинирани популации. Същевременно американското правителство

признава, че морбили при здрави деца в училищна възраст е считано за заболяване с благоприятна прогноза. При повече от 3000 случая на дребна шарка в Охайо от 1987 до 1991 г. не е докладван нито един смъртен случай или пък сериозно усложнение. Ваксината срещу заушка (паротит) също може да бъде много неефикасна - случаи на заболяване има при голям брой имунизирани деца в училищна и предучилищна възраст.

Що се отнася до магарешката кашлица (коклюш/пертусис), половината от няколкото стотин докладвани случая в Охайо между 1987 и 1991 г. са били при ваксинирани хора. Проучване, публикувано в "Джърнъл ъф педиатрикс" през 1989 г., съобщава за 55% неуспех на ваксината срещу коклюш.

На международен семинар относно страничните ефекти от ваксинациите според представител на шведските здравни власти от 1979 г. в Швеция не се прилага ваксина против магарешка кашлица поради слабата ѝ ефикасност и високата честота на странични действия и поради факта, че епидемиите възниквали само у ваксинирани. В Германия също вече не се извършва имунизация срещу пертусис, като и в двете страни няма регистрирани смъртни случаи в резултат на болестта. Изследване, публикувано в "Ню Ингленд джърнъл ъф медисин" от 1994 г., показва, че над 80% от децата над 5-годишна възраст, които са се разболели от коклюш, са били имунизирани според протокола. За периода от 1900 до 1935 г. още преди въвеждането на ваксината случаите на магарешка кашлица, включително и смъртните в резултат на заболяването, намаляват значително - за САЩ със 79%, а за Англия с 82%.

Ваксинациите не само не предпазват ефикасно от болестите, които са предназначени, но напротив, увеличават риска от "заразяване" с тях, като дори самите те могат да предизвикват възникването на епидемии!

В Япония след въвеждането на задължителната имунизация срещу едра шарка през 1872 г. драстично нараства и заболяемостта, и смъртността. До 1892 г. има вече 29 979 души починали и всичките те са били ваксинирани!

В началото на века Филипините преживяват най-тежката епидемия от едра шарка, след като 8 млн. души са получили 24,5 млн. дози ваксини, вследствие на което смъртността се увеличила 4 пъти!

Една година след въвеждането на ваксината на Салк шест области в Ню Ингленд, САЩ, докладват за значително увеличение на случаите на полиомиелит. Например в Роуд айленд през 1955 г., т.е. непосредствено преди въвеждането на полиомиелитната ваксина, заболелите са били 22. На следващата година те са вече 122 - увеличението е 454%! В Масачузетс положението било още по-драматично: 273 случая през 1954 г. срещу 2027 за 1955, което представлява повишаване на заболяемостта с 642% след въвеждане на ваксината! Още тогава лекари и учени от Националния здравен институт на САЩ (НИИ) отказвали да ваксинират децата си, защото са знаели за неефективността и опасността от тази ваксина. Но различни фармацевтични фирми, които били вложили пари в разработването ѝ и Националната фондация по детски паралич убедили PHS да подпише фалшива прокламация, че ваксината е безопасна и ефикасна. Ето как финансовите интереси раждат митове!

През 1959 г. в Масачузетс 77,5% от всички заболели от полиомиелит, при които се е развила парализа, са били с направени преди това 3 имунизации.

През 1989 г. в Оман избухва най-големият до този момент взрив от полиомиелит шест месеца след имунизационната кампания, като 98% от разболелите се са били ваксинирани.

През 1986 г. при епидемия от коклюш в Канзас 90% от всички 1300 разболели се са били ваксинирани. През 1993 г. при подобна епидемия в Чикаго разболелите се ваксинирани са били 72%.

Има различни прийоми, които се използват, за да се представят ваксините като главна причина за ликвидирането или значителното намаляване на определени инфекциозни болести. По време на слушания в Конгреса през 1962 г. д-р Бернард Грийнбърг от отдела по биостатистика към Университета в Северна Каролина заявява, че случаите на полиомиелит са се увеличили драстично след въвеждането на масовите имунизационни кампании, но статистиките са манипулирани от PHS за да се придобие противоположеното впечатление.

След започването на масовите имунизации съвсем целенасочено са били променени стандартите за поставяне на диагнозата "полиомиелит", както и дефинициите на други болести с цел броят на заболялите да изглежда по-малък и по този начин да се "докаже" ефикасността на ваксинациите. В САЩ например след въвеждането на живата полиомиелитна ваксина на Сабин, за да се говори за епидемия от полиомиелит, вече трябвало да има съобщени не 20 случая на 100 000, както било дотогава, а 35. Освен това бил променен и удължен срокът и изискванията за наличие на остатъчна парализа. Заинтересованите компании и лица са прилагали и продължават да прилагат подобни методи не само по отношение на полиомиелита, но и на други заболявания, когато това им изнася и оправдава политиката и деянията им.

След въвеждането на по-точни лабораторни диагностични процедури вече е било възможно да се разграничи например полиомиелитът от асептичния менингит и различни други вирусни или бактериални инфекции, които биха могли да дадат подобна симптоматика. Вероятно по-рано много от тях погрешно са били смятани за полиомиелит. Според д-р Вира Шнайбнер до 90% от заболяванията от полиомиелит, които допреди въвеждането на ваксината на Салк са били определяни като такива, след въвеждането на тази имунизация, са били изключени от статистиката, защото са били предефинирани, например на вирусен или асептичен менингит.

Министерството на здравеопазването на Великобритания признава, че ваксинационният статус определя името на заболяването, което се дава при проява на някакви симптоми след имунизацията. Това означава, че когато детето или възрастният развие след ваксинацията заболяването, за което е "имунизиран", или пък се проявят различни странични ефекти, то те се диагностицират като други заболявания и не се приема, че това са постваксинални реакции. Така и усложненията, и смъртните случаи, предизвикани от ваксините, изкуствено се поставят в различна категория. При аутопсиите на пациенти, които са починали след ваксинация, този факт не се документира, а се пишат други диагнози, например миокардит, ептицемия, менингит и т.н., като по този начин се скрива истината. Според Барбара Лоу Фишер, президент на Националния информационен център по ваксините в САЩ, не само не се проявява загриженост от страна на правителствените органи, но и се правят целенасочени опити да се потули истината за ваксините, многобройните странични ефекти и смъртни случаи след имунизации.

Според данни на CDC всички случаи на полиомиелит в САЩ между 1973 и 1983 г. с изключение само на няколко внесени отвън, са били предизвикани от ваксинациите. Самият д-р Джонас Салк, създателят на убитата полиомиелитна ваксина, заявява пред сенатска подкомисия, че епидемиите от болестта след 1961 г. са в резултат на имунизациите! От CDC признават, че понастоящем живата ваксина на Сабин, която се дава през устата, е основната причина за случаите на полиомиелит в САЩ. Вирусът остава в гърлото една до две седмици, а в изпражненията до 2 месеца! Така че самите имунизирани се явяват резервоар на зараза. За периода 1980-1985 г. са съобщени общо 55 случая - 51 след имунизирани и 4 при хора, върнали се от развиващи се страни. Трима от заболялите от полиомиелит по време на пребиваването си в чужбина са били ваксинирани!

Съвсем очевидно е, че ваксините не са надежден начин за предпазване от инфекциозни болести. Те не създават траен имунитет, така както естествено прекараното заболяване. Следва логичният въпрос: ЗАЩО ТОГАВА ДЕЦАТА ИЗОБЩО ТРЯБВА ДА БЪДАТ ВАКСИНИРАНИ?

Поставянето на определена ваксина лъже тялото да се съсредоточи върху създаването на антитела, което обаче представлява само един аспект от комплексността на имунния отговор и не е сигурен показател за това дали човек ще бъде предпазен от дадена инфекциозна болест. Още през 1950 Британският медицински съвет публикува изследване, направено по време на епидемия от дифтерия, което показва, че няма доказуема връзка между наличието или отсъствието на антитела и случаите на заболелите! Естествено придобитият имунитет в резултат на прекарано заболяване е очевидно сложно явление, включващо много органи и системи и не може да бъде наподобено само чрез изкуствено стимулиране на образуването на антитела. Въпреки че специфичният имунитет срещу определена болест понякога може да се засили в резултат на ваксинацията, цялостният имунен отговор може да се влоши значително и организмът да стане податлив на много повече инфекции. След имунизирването много деца започват да боледуват и се появяват хронични проблеми като бронхити, астма, екзема и др. Ваксините не имунизират достатъчно ефективно, а сенсibiliзират - т.е. правят организма по-чувствителен както към "причинителя" на конкретното заболяване, от което би трябвало всъщност да ни предпазват, така и към други.

Би могло да се каже, че имунният отговор се "фиксира" върху изкуствено вкарания в тялото антиген. Иммунната система е така устроена, че да разпознава "своето" от "чуждото". Когато ваксината се вкара директно в кръвния ток на детето, тялото е лишено от възможността да реагира и да се защити по нормалния и най-ефективен за него начин, като вирусите имат значително улеснен достъп до вътрешните органи и тъкани, навлизат в незаразените клетки на тялото и започват да се размножават там. Това естествено обърква имунната система, защото тя не може да се ориентира вече кое е "свое" и кое "чуждо" и съответно кое е вредно и кое - не е. И тогава остават два възможни изхода - единият е да се понижат защитните сили като цяло и организмът да стане значително по-податлив на инфекции или пък тялото да атакува собствените си клетки и тъкани, при което се развиват автоимунни заболявания.

Липсата на видими непосредствени реакции след ваксинацията не означава, че не настъпват хронични имунологични и/или неврологични проблеми. Понякога втората или третата доза могат да отключат заболяване. След започването на масовите имунизации се появиха здравни проблеми, които преди са били непознати или изявени само в много по-слаба степен - аутизъм, хиперактивност, дислексия и др. Последните 50 години се наблюдава истинска пандемия от алергии, автоимунни и хронични заболявания.

Интерес представляват сравнителните аутопсии при възрастни хора от страни, където масовите имунизации са слабо застъпени, и от САЩ. Установено е, че тимусната жлеза при многократно ваксинирани американци показва изразена атрофия, която започва още от пубертета, докато при хора от други държави, където населението е подлагано на значително малко имунизации, тези промени са изразени в по-слаба степен.

Тимусната жлеза представлява важен елемент от имунната система и нарушения във функцията ѝ се свързват с развитието на автоимунни и туморни заболявания.

Когато говорим за ваксинации, винаги трябва да имаме предвид индивидуалната възприемчивост, а също така и огромната възможност на вирусите и микроорганизмите да мутират. Ето защо най-разумната идея е да засилим защитата на организма по естествен начин чрез методите, които ни подсказва природата, а не чрез инокулирането на даден патогенен щам в здрав човек (който може никога да не "хване" определена

болест просто защото не е възприемчив към нея). За съжаление ролята на хигиената, начинът на хранене и стреса като имуномодулатори остават далеч в периферията на погледа на съвременната медицина.

"Повечето от болестите, които ни убиват днес, са резултат на "замърсяване" на нашата физическа, политическа, икономическа, обществена, семейна и индивидуална психологическа среда. Истинските профилактични мерки не могат да пренебрегнат тези въпроси, когато се говори за здравето и все пак лекарите твърдят, че проблемът е чисто медицински и по този начин решим чрез тайнствата на "Църквата на съвременната медицина"...", заявява д-р Робърт Менделсон.

Дори внимателно проведени епидемиологични проучвания не могат да дадат реален положителен отговор за ефикасността от имунизациите. Защо? Представете си, че от 100 ваксинирани 5 се разболяват от морбили. В такъв случай се смята, че ваксината има 95% ефикасност. Но ако само 10 от тези 100 човека са изложени на съответния вирус и 5 от тях са се разболели, тогава ефикасността на ваксината автоматично спада до 50%! Подобни проучвания очевидно са недостоверни, защото никой не знае колко души са били в контакт с вируса.

Деца се раждат с относително недоразвита имунна система. Този преходен имунен дефицит се компенсира донякъде от защитните функции на кърмата и предадения от майката пасивен имунитет чрез антитела. През първите месеци на живота си новороденото не боледува от някои заразни заболявания, например морбили, при условие че майката е преболедувала. Естествено хранените кърмачета боледуват по-малко и по-леко от вирусни и бактериални инфекции.

Постепенно организмът на бебето започва да реагира на многобройните антигенни стимули, идващи от бактериите, които започват да населяват кожата, горния дихателен тракт, червата, и от различни вируси и паразитни агенти. По този начин става укрепването и развитието на имунната система. Колкото повече ненужно тя се потиска в този период, толкова по-слаба може да остане.

Д-р Джон Уокър-Смит, педиатър-гастроентеролог от лондонската болница "Св. Вартоломей", установява много голямо увеличение на честотата на болестта на Крон при деца от индийски произход, родени и отгледани във Великобритания, в сравнение с деца, родени и живеещи в Индия. Според него потискането на отговора на имунната система срещу много инфекции, типични за детската възраст, не позволява нормалното развитие на защитните механизми на децата от западните държави и затова при тях се проявяват по-тежки и сериозни хронични проблеми.

Според друго проучване, извършено от двама педиатри в Пакистан през 1981 г., децата, заболели от дребна шарка, на които се дават противотемпературни медикаменти, боледуват значително по-дълго, като се наблюдава засилена склонност към усложнения от страна на дихателната система и стомашно-чревния тракт. И обратното - най-бързо възстановяване става при тези деца, при които болестта е оставена на естествено развитие и при които тя се изяснява чрез най-типичните си симптоми като по-висока температура и подчертан кожен обрив. От това може да се направи заключение че намесата в естественото протичане на болестта значително потиска имунния отговор на детския организъм и като последствие дава възможност за развитие на усложнения. Тези факти са известни на лекарите, практикуващи хомеопатия още от времето на Ханеман.

Във всеки човек непрекъснато има различни патогенни микроорганизми и въпреки това повечето от нас са относително здрави. Но мнозина са забелязали, че щом преживеят някакъв психически стрес, почти веднага след това се разболяват и физически. Това е така, защото организмът отслабвайки дава възможност на болестотворните бактерии бързо да преодолеят защитата му и да се развият свободно. Очевидно е, че не е важно

само дали сме "заразени" с даден микроб, а и какво е състоянието на имунната ни система в момента, което пък зависи до голяма степен и от психо-емоционалното ни състояние. През 30-те години на нашия век американският учен Роял Райф установява с помощта на микроскопа, който конструирал, че под влияние дори на незначителна промяна на средата даден непатогенен микроорганизъм може да се превръща в болестотворен и обратното. (Спомнете си за едностранчивата теория на Пастър за специфичната етиология и мненията на други учени, описани в глава 1.)

Знаем, че ако един орган не се упражнява, той атрофира. Ако имунната система непрекъснато се лишава от възможността да функционира и да се "упражнява" чрез срещата си с различни антигени, това постепенно ще доведе до нейното отслабване и невъзможност да се справя със своите задължения. Детските болести като морбили, рубеола и заушка в действителност са полезни, защото те позволяват защитната система на организма да се развива правилно, докато имунизациите нарушават естествените етапи в протичането на този процес. Хора, които не са преболели от морбили например, имат по-голяма честота на кожни, ставни и костни заболявания, а непрекараната заушка се свързва с по-висок риск от развитие на рак на яйчниците. От наблюдения е установено, че различни състояния като екземи, астма или често рецидивирани инфекции на дихателните пътища могат да се самоизлекуват след прекарана дребна шарка или друга детска болест, тъй като по този начин чрез болестта организмът се е пречистил и е засилил защитните си механизми. През 60-те години например в "Бейл юнивърсити педиатрикс клиник" са прилагали с успех заразяването с морбили за подобряване на състоянието и дори за лечение на деца с нефротичен синдром.

Много учени и лекари са убедени, че голяма част от днешните сериозни заболявания са резултат от безконтролната употреба на алопатични лекарства и ваксини, които потискат реакциите на организма, а не лекуват. Здравословните щети, които те могат да нанесат и на бъдещите поколения трудно биха се поправили дори с помощта на природната медицина.

Според д-р Ричард Москович неестественият процес на ваксиниране може би води до развитието на "бавни" вируси в тялото, които допринасят за появата на сериозни хронични заболявания, неподдаващи се на лечение от алопатичната медицина, и то много по-сериозни от съответното заболяване, срещу което е направена имунизацията! Ненужното прилагане в много случаи на силни медикаменти като антибиотици, кортикостероиди и др. допълнително утежнява положението.

През 1990 г. в Швейцария група от 180 лекари в доклад, озаглавен "Медицински възражения срещу продължителната МПР имунизационна кампания в Швейцария", заявява следното: "В нашите брошури за пациенти ние се опитваме да покажем съвсем точно защо детските болести могат да имат и благоприятен ефект върху съзряването и развитието на имунната система на подрастващия организъм. Ако децата превъзмогнат болестта със собствените си съпротивителни сили, това дава възможност на имунната система да се развие и да си изгради устойчивост срещу други заболявания в детството и в зряла възраст." Естественият и траен в много случаи имунитет, придобит след прекарване на дадено заболяване, е много по-съвършен, отколкото този, който биха могли да дадат ваксинациите, да не говорим за всички опасни последици от последните.

Отново ще цитирам д-р Г. Ланкто: "Ваксините разболяват хората... Те не защитават... Това е съвършена глупост, базирана на страх - страх от болести... Още повече информация се крие от хората... Има много книги по въпроса, но лекарите не ги четат ... Те всички се подчиняват сляпо, това е истината.

Д-р Р. Менделсон пише: "...Разбира се, освен факта, че тези "профилактични мерки"

(имунизациите - бел. авт.) са неефикасни и вредни, лекарското съсловие допълнително нанася вреда, като не дава информация как наистина можем да се предпазим от тези заболявания...

Ето и мнението на анонимен лекар, публикувано в брой февруари/март от 1994 г.

"Таунсенд летър фор докторс енд пейшънтс": "Медицинската парадигма, според която ваксинациите ни дават имунитет, е в най-добрия случай икономическа конспирация, а в най-лошия - измама... Ваксинациите несъмнено отслабват имунната система на цялата човешка раса, поколение след поколение... Ние ще продължим да бъдем свидетели на епидемии от още неназовани болести... Детските болести са абсолютно необходими за развитието на имунната система - както на отделния индивид, така и на цялото човечество... Не трябва да позволим ваксинациите да разрушат спечелената с мъка биологична цялост и генетична имунокомпетентост на човешката раса..."

Инфекциозните болести са съпровождали човечеството от най-дълбока древност. Още преди векове е било забелязано, че когато човек се е разболявал и оздравял от някои болести, след това той не боледувал отново от тях. Именно това означава терминът "имунитет".

В "История на Пелопонеската война" древногръцкият историк и стратег Тукидид дава описание на чумата, нападнала Атина в 430 г. пр. н. е. Странното е, че тя се явява изведнъж и няма връзка с епидемиите в Европа и Средния изток. Самият той, прекарал заболяването, прави много интересни наблюдения за ефекта на болестта върху тялото и психиката на човека и възможната връзка между психологическото състояние и съпротивляемостта на организма: "Най-ужасното нещо от всичко беше отчаянието, което обземаше хората, щом разберяха, че са заболели от чума; те веднага изпадаха в състояние на пълна безпомощност, и предавайки се по този начин, губеха своите защитни сили... Но най-много съжелявах болните тези, които бяха преболедували и вече оздравели. Те знаеха какво представлява болестта и в същото време се чувстваха сигурни, защото никой не се разболява два пъти, а ако случайно се случеше, то никога не беше фатално."

Масовите имунизации срещу дребна шарка, рубеола и паротит доведоха до промяна и в модела на протичане на заболявания. Те зачестяват все повече при юноши и възрастни хора, като това е свързано с по-тежко протичане и възможност за усложнения. Освен това при много хора се проявяващ в атипична форма.